

“ Først når andre føler sig grebet eller betaget, får smykkerne en mening

Siden 1975 har Jytte Kløve skabt smykker, der fortæller noget om hende selv. Det er vigtigt for guldsmeden, at sproget bag metallerne fanger. Ellers mister de deres mening.

EMILIE KLEDING RASMUSSEN

Når jeg tager min hammer og begynder at smede, hører jeg formentlig præcis den samme lyd som en guldsmed i Egypten for to et halvt tusind år siden. Jeg står simpelthen på skuldrene af et historisk vingesus overspændt af mennesker, som er gået til håndværket i hver sin tid. Som har mærket energien i materialerne og måden, metallerne bevæger sig på, strækker sig og kryber. Det, har jeg altid syntes, var fuldstændig magisk at tænke på.

Jeg er ud af en slægt, som har handlet med smykker i flere generationer. Da jeg blev student, kom jeg i lære hos Tage Selsøe Larsen som den første kvindelige guldsmed på hans værksted med 25 lærlinge. Fra jeg trådte ind ad døren, troede han på mig. På, at jeg var dygtig. Jeg blev simpelthen bakket op fra *day one*, og det er jeg stadigvæk enormt taknemmelig over. Bagefter gik jeg på Guldsmedehøjskolen, og efter i alt seks år var jeg færdig. Det blev 1975, og jeg tænkte: Hvad så nu?

Jeg startede min egen linje, og den har jeg faktisk arbejdet med lige siden. Jeg er 70 år og har altså brugt hele mit voksenliv på smykker og på at fortolke samtiden igennem dem. Derfor er det æstetisk også vigtigt, at folk kan se, det er mig, der har skabt lige netop de her smykker. At det er mit sprog. Hvis de er ligeglade med det, har jeg jo tabt – eller i hvert fald ikke udtrykt mig klart nok.

Først når andre ser mine smykker og føler sig grebet eller betaget, får de en mening. Jeg spejler mig derfor hele tiden i omverdenens reaktioner; og det er da sket igennem årene, at jeg har været meget optaget af noget, som faktisk kun interesserede mig selv. De smykker ligger i en skuffe i kælderen, og jeg må indrømme, at jeg simpelthen ikke kan forstå, hvorfor de ikke ramte – men det gjorde de altså ikke. Heldigvis gør de fleste andre det.

Fra idé til smykke

Generelt bruger jeg meget mig selv og de tanker, jeg har, når jeg laver smykker. Hver dag går jeg for eksempel til og fra min butik langs åen, og den tur betyder

HISTORIE. Jytte Kløves slægt har altid handlet med smykker. Selv kom hun i lære hos Tage Selsøe Larsen som den første kvindelige guldsmed på hans værksted med 25 lærlinge. Fra første dag troede han på sin elev, hvilket Jytte Kløve stadigvæk er meget taknemmelig over. Foto: Jens Hartmann Schmidt

BLÅ BOG

JYTTE KLØVE

Guldsmed, som siden 1975 har stået bag smykkemærket i eget navn og driver butik og værksted i Lyngby.

Hun har igennem årene modtaget en lang række priser og legater, blandt andet Danmarks Nationalbanks Jubilæumsfonds hæderslegat i 2017.

Udstiller ofte i Danmark og udlandet og er lige nu aktuell med 'Works and Days' på Antiksamlingen i München. I de kommende år er hun desuden repræsenteret ved udstillingerne 'Havets juvel' på Kattegatcentret i Grenaa og 'Dødens dimensioner' på Sønderborg Slot.

enormt meget for mig. Jeg ved nøjagtig, hvornår ugleterne får unger, og på hvilken plet de blå anemoner først titter frem. Mange af mine smykker har taget afsæt i lige præcis den strækning, i tanker, der er opstået, eller den helt særlige grønne farve af lys bøgeskov, jeg bruger på diamanterne.

Noget af det mest spændende ved mit fag er, at jeg kan vågne, få en indskydelse, sætte mig ned og bare gøre det. Det er ikke for at sige noget dårligt om keramikere, men jeg er da glad for, at det ikke er

“ Generelt bruger jeg meget mig selv og de tanker, jeg har, når jeg laver smykker
Jytte Kløve

For mig er det vigtigt, at jeg kan udføre de ideer, jeg får, med det samme. Måske fortæller det bare, at jeg er en utålmodig sjæl, ha ha.

Jeg føler mig i hvert fald heldig; også hvis jeg ikke er tilfreds med de ting, jeg laver. Så smelter jeg dem bare igen – væk fra Jordens overflade. Grønthandleren må smide den mad ud, der ikke bliver solgt, mens jeg kan genbruge metallet til noget nyt. Et nyt smykke, som kan graves op igen om tusind år.

kultur@pol.dk